

Sygn. akt IV CZ 132/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R. K.

przeciwko Gminie Miasta G.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 marca 2014 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 maja 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z 4 lutego 2013 r. z uwagi na jej niedopuszczalność wynikającą ze zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia, wniesienia skargi po upływie terminu oraz przez osobę pozbawioną zdolności postulacyjnej w postępowaniu kasacyjnym.

W zażaleniu na postanowienie z 29 maja 2013 r. powód R. K. zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem: - art. 11 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego; - art. 233 k.p.c.; - prawa powoda do obrony jego praw, gdyż ani razu nie został wysłuchany; - konstytucyjnego prawa do lokalu mieszkaniowego oraz prawa wyboru miejsca zamieszkania i pobytu, zadeklarowanych w art. 52 ust. 1, art. 75 ust. 1 i 2 i art. 76 Konstytucji RP, a nadto powagi rzeczy osądzonej.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Wartość przedmiotu zaskarżenia warunkująca dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.) oceniana jest zawsze na podstawie wartości przedmiotu sporu ustalonej przez sąd pierwszej instancji. Orzeczenie w tym zakresie wiąże na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. sąd orzekający o dopuszczalności skargi kasacyjnej. Stanowisko to jest konsekwentnie reprezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia: z 13 kwietnia 2005 r., V CZ 18/05, niepubl. oraz z 14 lipca 2010 r., III CSK 118/10, niepubl.).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacko-radcowski przewidziany w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny, co oznacza, że strony - z wyjątkiem osób, którym

stosownie do art. 87¹ § 2 k.p.c. przyznana została tzw. zdolność postulacyjna – mogą występować w tym postępowaniu tylko reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego. Powód wniósł osobiście skargę kasacyjną, lecz nie wykazał, że należy do kręgu tych podmiotów, o których mowa w art. 87¹ § 2 k.p.c. Powyższe czyniło jego skargę niedopuszczalną.

Zgłoszone w zażaleniu zarzuty odnoszące się do treści wydanego w sprawie wyroku nie mają znaczenia na tym etapie postępowania, gdy rozważana jest dopuszczalność skargi kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.